కంపిత కంఠంతో ఆ మాటలు అంటున్నపుడే రెండు వేడి కన్నీటి బొట్లు ఆచిక్కి సన్నగిలిన చెక్కిళ్ళపైనుండి క్రిందికి జారినై.

"తప్పు......కాంతం......వద్దు ఇటు చూడు... తలనొప్పి పోయింది......మాట......మాటంటుంటే ఇదే పెంకెతనం......ఏదీ ?........."

"అబ్బ !........పోయిన......"

"అలాగ కాదు......ఇటు......ఇటు......"

"ఎందుకండీ ?

"అదేమన్న మాట......ఏముద్దు కాముద్దే."

ఎండ-వాన

"ఇదిగో? చూడు! కాస్త అట్లా వెళ్ళొస్తా" అన్నాను, దొడ్లో పనిచేసుకుంటున్న కాంతాన్ని పిలిచి. అప్పటికి ఇంకా బాగా చల్లబడలేదు. సాయింత్రం మూడు గంటలై ఉంటుంది. శనివారం ఆ రోజు. స్నేహితులంతా సముద్రపు ఒడ్డుకు పోతుంటే నాకు వెళ్ళాలని సరదాపుట్టి బయలుదేరాను. సముద్రపు ఒడ్డు కెళుతున్నా నంటే ఆవిడ ఏమంటుందో ఏమోనని, అట్లా అన్నాను.

" ఇదుగో చూడండి, వెళ్ళొద్దు ఇవ్వాళ. నాలుగు రోజులనుంచీ పిల్లలు ఏమైనా పెట్టమని మారాం చేస్తుంటే ఈనాళ కాస్త పప్పు నానపోశాను. మీరు పిల్లలను పట్టు

కొంటే నేను అవి వండుతాను. నామాట విని మీరు ఇవ్వాళ ఇంట్లో ఉండండి. రేపు మీ ఇష్టం" అన్నది కాంతం తలెత్తి నావంక చూచి నవ్వుతూ.

కాళ్ళకు సంకెళ్ళేస్తున్నదిరా భగవంతుడా అనుకొని "అల్లా కాదు. నేనిప్పుడే వస్తాను" అన్నాను వినయపూర్వకంగా.

"అయ్యో? పాపం, రాకేం రోజూ రావటంలేదూ? సోమవారం మీటింగు వచ్చింది. మంగళవారం అర్జంటు పని విరుచుకు పడ్డది. బుధవారం ఏదో అధికార్లతో మాట్లాడాలిసి వచ్చింది. గురువారం ఇంకోటేదో దొరికింది. శుక్రవారం మొఖం తేలేసి రేపటినుంచి రాకపోతే చూడు! అని బిక్కముఖం వేశారు. మీరు రాకేం! మీ మాట నమ్మకం లేకేం!" అన్నది ముక్కు మూతి విరుస్తూ.

"ఇవ్వాళ చూస్తావుగా నా మాట నమ్మకం. ఆరు గంటలకల్లా రాకపోతే అప్పుడను."

"ఆరింటికల్లా తప్పక వస్తారా?"

"తప్పకుండా వస్తాను."

"పిల్లలకు తల దువ్వి నీళ్ళు పోసి సిద్ధంగా ఉంటాను. సరిగ్గా ఆరింటికల్లా రావలెసుమండీ!"

"నీవు ఇంతగా చెప్పాలా? ఆరయ్యేటప్పటికల్లా వస్తే సరిగద."

"చూడండి; వస్తానంటే కాదు. తప్పక రావాలె. రోజూ మోస్తరు గాదు. బీరా పప్పు నానపోశాను. తమకు

బయటికి వెడితే పెళ్ళాం బిడ్డల మాటుండదు" అని కచ్చితంగా చెప్పింది.

"అబ్బ! నామాట నమ్మవుగదా? తప్పక వస్తానని ఎన్నిసార్లు చెప్పాలె? ఎందు కింత అపనమ్మకం" అని గట్టిగా మాట మాటనూ నొక్కుతూ చెప్పేశాను. వీధి గుమ్మం దాటి రెండడుగులు వేయగానే,

"ఇదిగోనండోయి, ఒక్కమాట" అని మళ్ళీ పిలిచి, "తప్పక వస్తారు కాదూ, ఇవ్వాళ రాకపోతే నాకు ఇదిగా ఉంటుంది. నేనూరుకోను" అని గట్టిగా చెప్పింది.

ఎట్లాగయితేనేం బయట పడ్డాను. నేను వెళుతూ ఉంటే, మలుపు తిరిగేవరకు చూస్తూనే ఉంది కాంతం నా వంక. నా హృదయంలో ఉన్న దొంగతనం నడకలో ఎక్కడైనా కనిపిస్తుందేమోనని కామోసు. నేను మట్టుకు తిరిగి చూడకుండా వెళ్ళిపోయి, ఇన్ని కాఫీనీళ్ళు తాగి స్నేహితులను కలసికొని సముద్రానికి బయలుదేరాను.

* * * *

సముద్రపుటొడ్డున ఇసుకలో కూర్చున్నాము. అచ్చటి చల్లగాలి, సముద్రపుటలల వంపులు, విరుగుళ్లు సాయం సమయాన ఆకాశంలో కనబడే చిత్ర విచిత్రమైన రంగులూ, సముద్రపు పక్షుల రవరవలూ, మనస్సును మహా ఆనందంలో ముంచేసినాయి. అప్పటికప్పుడే ఉదర పోషణార్థమై ప్రొద్దుగూకులూ శ్రమపడ్డ పక్షులు ఇంటికి చేరుకొంటున్నవి. ఇంటికి వేగం రాకపోతే మగపక్షులను, ఆడవీ, ముక్కులతో

పొడుస్తవి గదా! అని జ్ఞాపకం వచ్చింది. సూర్యుడు కూడా సరిగ్గా ఆరింటికే వెళ్లి పోతున్నాడు! ఆయనకి కూడా పెళ్లాముంది కాబోలు.

నాస్నేహితులలో కొంతమందికి పెళ్లాలున్నారు కాని వాళ్లు యింటికి పోదామనే అనరు. ఆ ఊసే ఎత్తరు. ఒకడు రాగాలు తీయనూ, ఒకడు ఆకాశంవంక, ఊం, చూడనూ! ఇంకొకడు నక్షత్రాలవంక అట్టే వెర్రిచూపులు చూస్తూ ఆనందం పొందనూ! ఇట్లా వాళ్లంతా ఆనందంలో మునిగి వున్నారు. నాకుమాత్రం ఇంటికి వేళకు వెళ్లకపోతే ఎట్లాగా అన్న విషయం తప్ప మరోటి తోచటంలేదు. ప్రపంచమంతా ఒక్క భార్య అయింది నాకు.

ఇంతలో మాలో పెద్దవాడు, కవి, ఆయన "ఏమోయి, ఈ రాత్రి అంతా ఇక్కడ ఉండి పోదామా" అన్నాడు. ఆ మాట వినేసరికి నా గుండెల్లో గుభేలు మన్నది. సరే నంటే సరే ననుకున్నట్టున్నారు వాళ్లు. ఆ ప్రక్క పల్లెలో పెరుగు పాలు కూర నార అన్నీ దొరుకుతాయనీ, అన్నం వండుకొని తినే సదుపాయాలున్నాయనీ, తెల్లవార్లూ ఆ పండు వెన్నెలలో సరదాగా కాలం గడపొచ్చోనీ అనుకోటం, ఆమోదించు కోటం, జరిగి పోతున్నయి. నా గుండెల్లో ఇంజను గబగబా వర్కు చేస్తున్నది!

చివరకు మా సత్యనారాయణగారు నా వంక తిరిగి, "ఏమిటోయి, ఆలోచిస్తున్నావు" అన్నాడు. నేను మాట్లాడ లేదు. కవిత్వంలో పడ్డాడని ఒకరూ, ప్రకృతి వైభవాన్ని

చూచి ఆనందిస్తున్నాడని ఒకరూ అనటం మొదలు పెట్టారు. నా గోల వాళ్ళకేం తెలుసు ?

చివరకు వాళ్ళతో నేను "కవిత్వమూ కాదు గడ్డా కాదు. నా కోసం ఒకాయన ఆరుగంటల బండికి వస్తాడు. అతనితో అవసరంగా మాట్లాడ వలసిన విషయం ఉంది ఎట్లాగా అని ఆలోచిస్తున్నా" నన్నాను.

వాళ్లు ఎన్నో అడ్డవాట్లు వేశారు. అవసరం ఉంటే ఆయనే వుంటాడనీ, ఒక్క పూటలో మునిగి పోయే దేమీా ఉండదనీ, ఏమేమో తోచినట్లు తలోమాట అన్నారు.

"అది కాదర్రా, నేను ఈమధ్య కొన్ని పుస్తకాలు వ్రాశాను. వాటి బాపతు పైకం నా కియ్యాలిసి ఉంది. ఆ విషయమై మాట్లాడ డానికే ఆయన వచ్చాడు. ఆయనను కలుసు కోకపోతే నాకు చాలానష్టం" అని వెధవ అబద్ధాలన్నీ ఆడి వాళ్ళను నమ్మించి ఇంటికి లేవతీశాను.

నా బ్రతుకు బండలైతే అన్నీ అబద్ధాలేకద! ఇంటి దగ్గర ఆవిడతో ఆడింది అన్నీ అబద్ధాలే! ఇక్కడ వీళ్ళ తోనూ అబద్ధాలే! వెధవ జీవితం అనిపించింది. నిజానికి నేనీ మధ్య వ్రాసింది రెండు ప్రామిసరీ నోట్లు తప్ప ఇంకేమీా లేదు.

ఎట్లాగో వాళ్ళను కదిల్చానన్న మాటేగాని వాళ్ళు వేగంగా నడవరే! కబుర్లు చెప్పుకుంటూ చల్లగాలి అనుభ విస్తూ పెళ్ళి నడకలు నడుస్తారు వాళ్ళు! నా మనస్సు ఊ ముందుకు పరుగెత్తుతుంది. కాంతం నా కోసం ఎదురు చూచి చూచి విసుగెత్తిపోయి ఉంటుందనీ, అన్నిసార్లు చెప్పినా మోసగించారే అని మనోవ్యధ పడుతుందనీ ఆలోచన.

వేగమే వెళ్ళకపోతే మానె, మామూలు వేళకైనా వెళ్ళక పోతే ఏమి సాధిస్తుందో అని నా ఆందోళన.

కాని వాళ్ళ గోలలో వాళ్ళున్నారు. వాళ్ళతో పాటు నేను సరదాగా లేకపోవటం మూలాన "ఛీ, వీడ్ని ఎప్పుడూ తీసికొని రాకూడ"దని వాళ్ళలో వాళ్ళు విసుక్కొనే ఉంటారు. నేనూ కని పెడుతునే ఉన్నా. ఇంటికి వచ్చేసరికి పది గంటలైంది.

తలుపు తీసింది. లోపలికెళ్లాను. నేనుఇంటికి రావటం తోనే తలుపు దగ్గరే, తీయటంతోనే, అనాలిసినవి రెండూ అనేస్తుంటం మామూలు. తలుపు తీయటంతోనే ముఖం మీద ముఖం పెట్టి, నవ్వుతోనో, కోపంతోనో ఇంత ఆల స్యంగా వచ్చారేం అనో రోజూ ఇంతేనా అనో ఎవరు మేలుకు కూర్చుంటా రనో ఏదో ఒకటి అనటం మామూలు. ఆలస్యంగా వచ్చిన రోజున పడాలిసినవి నాలుగు పడకపోతే కష్టంగాఉండే స్థితికొచ్చింది నా సంగతి.

ఆ రోజున అంత ఆలస్యంగా రావటం మూలాన నాకు కొంచెం ద్విగుణంగా లభించాలిసింది. కాని తలుపుతీసే తియ్యటం తోనే, కాంతం ముఖం నాకు కనపడ్కుండా తిప్పేసుకొని గదిలోకి పోయి పండుకొన్నది.

పిల్లలు అంతా నిద్రపోతున్నారు. చిన్నది మాత్రం మేలుకున్నది. సాధారణంగా కాంతం నాకు అన్నం పెట్టి తాను ఎదురుగా కూర్చోటం మామూలు. ఆ రోజున నా దగ్గరకే రాలేదు.

వంటఇంట్లో వెండికంచం పెట్టి ఉంది. పీట వేసిఉంది. కావలసిన వన్నీ అక్కడే సిద్ధంగా ఉన్నవి. నెయ్యి లాంతర మీద కరుగుతూ ఉంది. నిద్రమత్తు చేతనో లేకపోతే పట్ట రాని కోపంచేతనో ఇల్లా చేస్తున్నదిగదా అను కొన్నాను. చిన్నది నా దగ్గరకు వెడతా నంటూంటే దాన్ని అదిమిపెట్టి తన దగ్గరే పడుకో బెట్టుకున్నది. అది నాన్న దగ్గరకు పోతా నని తన్నుకోటం "ఇవ్వాళ మధ్యాహ్నం నిద్ర పోయినావు కాబోలు, మేకులాగ కూర్చున్నావు. పడుకో" అని ఆమె కసురుకోటం నాకు వినపడుతునే ఉంది. "పోనీ, దాన్ని రాని య్యవే కాసిని మంచి నీళ్లయినా అందిస్తుంది" అని నేను కేకేశాను. పిల్ల నా మాట విని లేవబోయింది కామాలు, కాంతం దాన్ని గదమాయించి నిద్రపొమ్మని కసురుతూ ఉంది.

ఇదంతా ఏదో కొత్త శిరస్సాగా కనుపించింది నాకు. ఆవిడకు కోపంవస్తే పిల్లలచేత నాకు కావలసినవి ఇప్పించటం, కావలసిన పని చేయించటం, ఇదివరకు జరిగే ఆచారం. ఇవ్వాళ్ల ఇల్లా చేస్తున్నదేమా అని అనుకొని, సరే తేల్తుందిగా ఇంకాసేపట్లో అని సమాధానం చెప్పుకొని భోజనం పూర్తి చేసి తమలపాకుల పళ్లెంముందు మామూలు రాజీనామా, జరుగుతుందిగదా అని ఆశపడుతూ గదిలోనికి వెళ్లాను.

లేదు. జరిగేటట్లు లేదు. తమలపాకుల మాటే లేదు. ఆవాసనే లేదు. పిల్లమట్టుకు "నాన్నోయి" అని ఏమో చెప్ప బోతుంటే కాంతం పిల్లనోరు మూసి అదిమి పెట్టి మాట్లాడ నియ్యటంలేదు.

"దానిని మాట్లాడ నియ్యవేం" అన్నాను.

"ఏమిటి మాట్లాడేది" అన్నది కాంతం కోపంగా

"పోనీ నీకు కోపం వస్తే మాట్లాడక దానిని మాట్లాడ నియ్యి" అన్నాను.

జవాబు లేదు.........

"తమలపాకులో" అన్నా.

"లేవు" అన్నది.

"సరే జరుగు" అన్నా వక్కపలుకు కటిక్కన కొరుకుతూ. కాంతం మెత్తని బూరుగదూది పట్టు దిండులోకి తల దూర్చి బోర్లపడుకొంది. నేను కూర్చున్నా. ముఖం ఎత్తనైనా ఎత్తలేదు. పిల్లమాత్రం తల్లి పట్టు వదలినప్పుడల్లా "నానోన్నాయి" అని ఏమిటో చెప్పబోతుంది. కాంతం మట్టుకు దాని నోరు నొక్కేస్తున్నది.

సిగ్గు బిడియము, అసలే తక్కువ మా ఆవిడదగ్గర అయినా కాపరాని కొచ్చి ఏడెనిమిదేండ్లయింది. కాబట్టి ఆ మనిషి ఇల్లా ప్రవర్తించటం, నావంక చూడలేనంత సిగ్గుపడటం ఎందుకో నాకు బోధపడలేదు. పిల్లనోరు నొక్కేయటం ఎందుకో అది మరీ విచిత్రంగా ఉంది.

మనిషిని చూద్దామంటే సరిగ్గానే వుంది. పూలు అర్ధచంద్రాకారంగా నల్లని జుట్టులో ఉండటం ముద్దుగా ఉంది. కట్టుకొన్న తెల్లచీరనూ, తొడుక్కొన్న పూదాసిల్కు రెవికను చూస్తే శరీరంలో అస్వస్థతగా ఉందనిగాని అనుకునేటట్లు లేదు.

అయినా మా కాంతం, కోపం వస్తే, ఇట్లా ప్రవర్తించే మనిషి కానేకాదు. అత్తవుండేది మామవుండేది, చిన్నవుండేది పెద్దుండేది అనదలచు కొన్నమాట అనేయటమే ఆమెమతం. ఒక రోజు కాదు రెండు రోజులుకాదు ఎనిమిదేండ్ల నుంచీ చూస్తున్నా. ఆవిడకు కోపంవస్తే చేసే హంగామా వేరు. కొత్తగా కాపురానికి వచ్చిన పిల్లలాగ కన్నెత్తి చూడలేనంత సిగ్గు పడటానికి కారణం కనపడదు.

మరేమిటివికారం? ముఖ కవళికలు చూద్దామని గడ్డం పట్టుకొని నా వైపుకు త్రిప్పుకుందామని చూస్తే ససేమిరా తిరుగదే! తన్నుకొంటుంది గాని నన్ను చూడదే! విచారం అయితే నిక్షేపంలాగ ఏడిస్తేమట్టుకు అడ్డొచ్చే వాళ్లెవరున్నారు? విరహము కాదు. మరెందుకూ ఈసిగ్గు? పైగా పిల్లను మాట్లాడ నివ్వదేం?

ఇవి నాసందేహాలు. నాకేంతోచింది కాదు. మనస్సు పాపిష్టిది. ఎంత దుర్మార్గాన్నన్నా ఊహిస్తుంది. ఏదైనా తప్పుపనిని చేస్తే పిల్ల చూచింది కాబోలు. అది చెప్పేసెయ్యాలని చూస్తుంటే ఈ మనిషి నోరు నొక్కి పెడుతున్నది అని అనుకున్నాను.

ఈమాట అనుకొనేసరికి నరాలపట్లన్నీ సళ్లిచ్చినాయి. ఛా, పిల్లల తల్లినిగురించి నేనిట్లా అనుకోటం అసహ్యం అని నాకే తోచింది మళ్లా. కాని ఈ ప్రవర్తన ఏమిటా? పిల్లదాని నోరు నొక్కటం ఎందుకా? అన్న సందేహాలు బాధిస్తునే ఉన్నాయి.

ఇంతలో అమ్మాయి మళ్ళీ ఇంకోసారి "నాన్నోయి, అమ్మో, మరే, ఎవరో నీకోసం......ఆయన......నీకోసం వచ్చాడు నాన్న. అప్పుడే......అమ్మో......మరే,...... అమ్మో..." అని మాటకోసం తడుము కొంటూంటే తల్లి "హాఁ, ఊర్కో" అని దాని నోరునొక్కి మాట్లాడనీయక పోవటం నా సందేహాలకు తోడై అనుమానంలోకి చటుక్కున దించేసింది.

ఈ మాటలు వినేసరికి ఆ అనుమానం సన్న దయ్యాంలా పట్టుకొన్నది.

ఎవరో నిజమే అని చెప్పినట్లయింది. చెవులలో రైళ్లు కూసినాయి. తలకాయలో కోతులాడినై.

....

రైళ్లు పరిగెత్తుతున్నయి. బండ్లు మోటార్లు బజారు, మేడ, గోడ, అద్దం, గడియారం, త్రాగుబోతులు, సముద్రంలో పడవలు అన్నీ ఊగుతున్నవి. ఒకటే ఊగుడు ఎగిరి పడ్డాయి. మేడ, గడియారం, అద్దం, పెట్టెలు, అన్నీ లేచి బోర్లపడ్డాయి.

ఇంతలో ఎవ్వరో అన్నారు "నీకేమైనా వెర్రి ఎక్కిందా? ఆవిడ సంగతి తెలియదా? పొద్దస్తమానం పిల్లలతో సతమతం అవుతుంటే ఈలాంటి తలంపులు రావటానికైనా అవకాశం ఉందా? విషం పుచ్చుకోంటానికైనా తీరిక ఉందా ఆమెకు! అయినా చిన్నపిల్లా చితకపిల్లా అనుమానించటానికి. పాపిష్టి ఊహాలు. అని ఎవరో చీవాట్లు వేశారు.

మళ్ళీ క్రమంగా పడవలు నీళ్ళ మీద తేలినయి. గడియారం కదుపుగా నడుస్తది. బజారులో మనుష్యులు సరిగ్గా మామూలుగా నడవటం కూడా కనబడ్డది.

ఇంతలో ఉమ్మాయి స్ప్రింగులాగ ప్రక్కలోనుంచి లేచి, "నాన్నా, నాన్నా...... అమ్మ... బుగ్గలు సాగతీసింది నాన్నా" అని ఏడుపు గొంతుతో అనే అనటం తోనే కాంతం దాన్ని ఒక్కటి వేసింది. ఇందాక ఎవరో వచ్చారనీ, ఇంకేమో జరిగిందని ఆ సంగతి అంతా చెప్పబోయినందుకు దాని బుగ్గలు తల్లి సాగతీసింది కాబోలునని నేను విచారపడ్డాను. ఆ దెబ్బతో అది కాసేపు ఏడ్చి నిద్రపోయింది.

నేను పక్కమీద లేచి కూర్చుని 'కాంతం' అన్నాను. నామనస్సులో సరిగా చెప్పలేని బాధ ఏర్పడ్డది. నా గొంతు మారిపోయింది. ముఖం మీద కలిగిన వికారం నా కళ్ళలో కనపడుతున్నదని నాకు తెలుసును నా నవ్వు, ముక్కు అన్నీ బహుశః వణికిపోతున్నవి. కాంతం బాగా తల ఎత్తిచూచి విరగబడి నవ్వేటంతలో ఒక్కసారి ఊరుకొని మళ్ళీ దిండులో తలదూర్చి నవ్వటమో, ఏడ్వటమో తెలియకుండా వికారాలు చేయటం సాగించింది.

నాకు అంతా అయోమయంగా ఉంది. నేను ఆవిడను అనుమానిస్తున్నానో లేదో నాకే తెలియదు. పరాయి మొగాడు ఇంట్లోకి వచ్చాడనీ ఏమిటో జరిగిందనీ అనుకొన్నప్పుడల్లా దేహం కంపించి పోతున్నది. అయినా అనుమాన పడటం బుద్ధి తక్కువని నన్ను నేనే మందలించు కొన్నాను.

చివరకు ఆవిడ లేచి కూర్చుని "మీరు అన్ని చెప్పినా ఇవ్వాళ ఆలస్యంగా ఎందుకొచ్చారు?" అన్నది చురచుర చూస్తూ.

"వస్తేనేం ? ఏం ప్రమాదం" అన్నాను లేనికోపం తెచ్చుకొని.

"ఏమో ? ప్రమాదాలే జరుగుతాయి" అన్నది పకా పకా నవ్వుతూ. వాన కురిసి వెలిసిన తరువాత ప్రకాశించే చంద్రుని కాంతులు ఆమె కళ్లలో ప్రకాశించినవి.

ఈ మాటలు వినేసరికి కళ్లు చీకట్లు క్రమ్మినాయి చెవులు గింగురుమన్నాయి.

"జరిగితేనేం" అన్నాను నేను లేనిపోని నిర్లక్ష్యాన్ని అభినయిస్తూ.

"జరిగితే నేమీ ! మీ కేమీ లేదు. నాకేగా ఆ అప్రతిష్ఠ"అని అట్టే నావంక నిదానంగా చూచి ఏడ్వటం మొదలు పెట్టింది. నాకు కొంచెం భయంకూడా వేసింది. ఆ నవ్వూ ఏడుప్పు చూస్తే ఆవిడ కేమైనా దయ్యం పట్టిందా అని అనుమానంకూడా వేసింది. ఆ మాట అనుకొనేసరికి నాగుండె ఝల్లుమన్నది.

"కాంతం. ఈ ఏడుప్పు ఏమిటి ? ఈ నవ్వు ఏమిటి ? ఎక్కడైనా చీకట్లో భయపడ్డావా" అన్నాను.

"భయంపడటం కాదండీ......"

"మ రేమిటి"

"భ్రమపడ్డా."

"ఏమిటా భ్రమ?"

"ఆయన ఎవరో వచ్చారండి" అని మళ్లీ పకాపకా నవ్వింది.

"ఎప్పుడు ? ఏమిటి సంగతి ? ఏమిటీ—ఏందా—వా నాను!" అన్నాను.

"సాయంత్రం ఎనిమిదిగంటలకు ఎవరో వచ్చి మీరు మామూలుగా సైకిల్ బెల్ కొట్టినట్లే కొట్టాడండి. మీరే గదా అని నేను పోయి తలుపుతీసి పక్కగా నుంచున్నాను. చీకటిగా ఉన్నా ఆయన గబగబా లోపలికి వచ్చాడు. అట్లా వస్తుంటే ? అదీగాక మీ మోస్తరే ఉండె!" అని మళ్లీ విరగబడి నవ్వటం మొదలు పెట్టింది.

"వస్తే ఏమయిందేం?" అన్నాను కొంచెం ఆదుర్దాతో.

"ఇంకేం గావాలె!" అన్నది. విరగబడి నవ్వుతూ.

"నాకేమీ బోధపడలేదు. అంతా అయోమయంగా ఉంది. మతిపోతున్నది. దేహం తేలిపోతున్నది. పిచ్చెక్కుతుంది కూడాను" అన్నాను ఆవిడవంక చూస్తూ.

"ఏమిటండీ మీదంతా చిత్రం. చెప్పమంటూరా ? చెప్పతాను వినండి చెప్పకపోతే ఎట్లా?......"

"అదికాదండీ,మీకు సాయంత్రం వెళ్ళేటప్పుడు అంతగా చెప్పానా రమ్మని, మీరు తప్పకుండా వస్తారనుకొని పిల్లలకు తలలు దువ్వి నీళ్లు పోసి చీర కట్టుకున్నాను. ఇంతలో ఆరూ అయింది. మీరు రాలేదు. సరే ఇంకా కాసేపట్లో వస్తారనుకొని చిన్న పిల్లకు పాలిచ్చి మిగతా వాళ్ళకు అన్నం పెట్టాను. మీరు అప్పటికి రాలేదు. ఏడయింది. ఇంక ఎప్పటికొస్తారో అని ఆపిండి పాడైపోతుందని తునకలు చేయటం

మొదలు పెట్టాను. మొదలు పెట్టానన్న మాటేగాని పిల్లలు చేయనిస్తారా? కోతులూ కొండముచ్చులూనూ!

"అసలు విషయం చెప్పమంటే ఈ సోదంతా ఎందుకూ?" అన్నాను.

"చెబుతున్నా వినండి. పసిది మాట్లాడితే కొరువులు లాగుతోంది. ఆ కోడుపుకు నూనె గిన్నె ఎక్కడ మీద పడుతుందో అని భయం. ఏం చేసేది? మీరొస్తున్నారేమోనని బైటకెళ్లి చూడనూ, మళ్లీ లోపలికెళ్లి ఒక తునక బాణీలో వెయ్యనూ! ఇట్లా పిండివంటలైనాయి అవన్నీ."

"ఇంతలో పసివాడు నిద్రలేచి ఏడుస్తూ చమట పోసిందని ఏడ్వటం మొదలుపెట్టారు అంతలో పొయ్యి పోతుందామె! చంకలో పిల్లాడు! ఆగకుండా చెరోవైపునా కాళ్లను చుట్టేసుకొని ఏడుపులు! ఏం చెయ్యమంటారండి చెప్పండి! పనులెట్లా తెముల్తాయి? తలబద్దలై పోతున్నట్టుగా అనిపించింది. మీరుండి వాళ్ళను కాస్త ఆడిస్తూ ఉంటే ఎంత సుఖంగా నేను పని చేసుకొనేదాన్ని! నిన్న చెప్పిందంటే నమ్మండి."

"అయ్యో! ఎంత అవస్థపడ్డావు?....."

"చాల్లెండి, ఈ ఉత్తుత్తి సానుభూతి మాటలు కట్టిపెట్టండి. అసలు సంగతి వినండి. ఇంతలో మన పొరుగింటి పాపమ్మ గారు కోడలితో పోట్లాడి ఆవిడమీద నేరాలు చెప్పటానికి మన ఇంటికొస్తే, "అమ్మో, అమ్మా" అని ఎంతగాను బ్రతిమిలాడి

ఆ కాస్త పింఛీ సూసెలో వేయించాను. ఆ సంగతి అట్లా ఉంచండి."

"పిల్లలు ఏడుస్తున్నప్పుడు నాకు వీరాస్వామి మీద నమిలి మింగేద్దామన్నంత కోపం వచ్చింది. ఇంతలో సైకిలు గంట వినపడ్డది. సరే రానే వచ్చాడు, తగిన శాస్తి చేయాలనుకొన్నాను. తలుపు తీసి తలుపు వెనకాలే నుంచున్నాను. చీకట్లో నాకెవ్వరైంది తెలియలేదండీ. ఆ గిరజాలు అవీ అంతా మీ మోస్తరే ఉన్నాడాయన. ఆ బూడ్సుల చప్పుడు కూడా అంతా మీ బూడ్సుల చప్పుడులాగే ఉంది."

"ఇంకేం, మీరే అనుకొన్నాను తెలివితక్కువ వచ్చిందాన్ని, ఆయనను గడపలోకి రానిచ్చి రెండు బుగ్గలూ రెండు చేతులతో పట్టుకొని గట్టిగా పిండాను. రక్తం వచ్చేటట్లు నొక్కాలని అనుకొన్నాను గాని ఆ కోపంలో, తీరా చెయ్యి వేసేసరికి చేతులు రాలేదు, గట్టిగానే నొక్కాననుకొంటూ. కాని చెయ్యి తగిలేసరికి ఏమిటో భయం వేసింది. చేతికి ఉన్న జ్ఞానం మనస్సుకి లేకపోయింది. మీరు గాదని నా చేతులే చెప్పాయి."

"ఒళ్ళు వణికెత్తింది. కంపమెత్తిపోయింది. తేళ్లు జెర్రులు వళ్ళంతా పాకినవి. ఇంక ఏం చెప్పేది? సిగ్గేమిటి? చచ్చిన చావు అయింది. కొయ్యబారిపోయినాను. ఇంట్లోకి ఎట్లా వచ్చానో నాకే తెలియదు. అమ్మాయి మట్టుకు అక్కడ నుంచుమని మానాన్న లేరన్నది."

"పాపం ఆ మానవుడు మాట్లాడకుండా"

'అమ్మా నేను సుందరాన్ని అని చెప్పండి.'

"అని చెప్పి వెళ్ళి పోయినాడు. ఎంత అప్రతిష్ఠ! ఎట్లాగండీ ? ఎవరాయన ? నాకిట్లా దుర్బుద్ధి పుట్టిందేం ! " అని దీనంగా చూచి మళ్లీ, కళ్ళనీళ్లు పెట్టుకొన్నది.

సంగతి తెలిసిన తరువాత నాకూ నవ్వు వచ్చింది. "అదా ! అమ్మాయి 'బుగ్గలు సాగదీసింది నాన్నా' అని చెప్పింది. సరే సరే........"

"ఈ మాత్రానికి నీవు విచారపడవలసిన పనిలేదు. వాడి బుగ్గలు సాగదీశావా ? పోనిలే. ఆ శాస్తి నాకు తప్పింది." అన్నాను నేను.

"చేసిన పని తలంచుకొంటే నవ్వొస్తుంది. అప్రతిష్ఠ మాట జ్ఞాపకం వస్తే ఏడ్పొస్తుంది" అంది కాంతం.

"కాంతం. మరేం ఫరవాలేదు. ఏదో ప్రమాదాలు వస్తూ ఉంటవి. సుందరం పరాయివాడు కాడు. నాదగ్గర చదువుకొన్న కుర్రాడు. మొన్నిమధ్య వచ్చి నాతో మాట్లాడి పోలేదూ? ఆయనే?"

"అల్లాగుటండీ, ఆయనెవరో మేష్టరంటిరే?"

"ఇప్పుడు మేస్టరయినాడు. మనం గుంటూరులో ఉండంగా, మన ఇంట్లో ఉండి చదువుకొన్న అబ్బాయే. పేరు జ్ఞాపంకంలేదా ? మన ఇంట్లో మూడు వారాలు భోంజేస్తూ, నిన్ను 'పిన్ని' అని నన్ను 'బాబాయి' అని పిలుస్తుండేవాడు."

"ఆ అబ్బాయి శివం కాదూ."

"అవును వాడే వీడు. వీడి పేరు అసలు శివసుందరం. మనం శివం, శివం అంటూ పిలిచేవాళ్లం."

"నిన్న సుందరం అంటే ఎవరో అనుకొన్నాను ఆ అబ్బాయేనా? అయినా పెద్దవాడైనవాడిని ఇల్లా జేస్తే ఏమనుకొంటాడో, ఎంత అసహ్యం అయిపోయిందండీ?"

"మరేం ఫరవాలేదు. నీవు ఏమీ అనుకోనక్కరలేదు. నేను అతనికి గురువును. నీవు గురువు భార్యవు తల్లితో సమానం."

* * * *

"సరేలెండి, ఎప్పుడూ అదే ఎత్తిపొడుపా? ఇన్ని రోజులయినా. ఆసంగతి జ్ఞాపకానికి వచ్చినప్పుడల్లా ఎట్లాగో వుంటుందండి. మీరు ఎన్ని చెప్పినా నాకా వికారం పోదు." అన్నది కాంతం.

"ఏదెట్లా ఉన్నా నాకుమట్టుకు ఒక మహోపకారం జరిగింది ఇందు మూలంగా"

"ఏమిటండీ"

"ఏదో ఒకటి"

"చెప్పండి"

"చెప్పమంటావా?"

"చెప్పండి నాకేం కోపం?"

"ఆ, ఏంలేదు. స్నేహితులేం అప్పు ఇచ్చినవాళ్లేం ఎవరూ నా గుమ్మంలోకి కాలెట్టడంలేదు!!!"

"ఏంచేత?"

"బుగ్గలు పిండేస్తావని భయం"

"చాల్లెండి!"........